

Arrest

nr. 282 506 van 23 december 2022
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar kind X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juni 2018 komt F.B.B, geboren op 1 januari 1986 te Conakry, Guinée aan in België en zij dient op 22 juni 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Zij is niet in bezit van enig identiteitsdocument. Blijkens haar verklaringen heeft zij twee kinderen, A.D. (meisje), 17 jaar en verblijvende bij een vriend in Kindia, en M.M.D (jongen), 4 jaar en verblijvende bij een vriend in Kindia. De vader zou overleden zijn.

1.2. Op 22 april 2021 wordt F.B.B. erkend als vluchteling.

1.3. Op 29 maart 2022 dienen A.B.D. geboren op 23 augustus 2005 en M.M.D. geboren op 30 juni 2014 een visumaanvraag in om zich met hun moeder F.B.B. te herenigen. Ook wordt een visumaanvraag ingediend voor K.D. (geboren op 13 december 2020) als kleinkind van F.B.B.

1.4. Op 28 juni 2022 wordt de afgifte van het gevraagde visum voor A.B.D. geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).*

Overwegende dat een aanvraag werden ingediend voor A. B. D. (...) °X, van Guineese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke moeder F. B. B. (...) °X, van Guineese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke moeder een zogenaamde "jugement supplétif tenant lieu d'acte de naissance" werd voorgelegd, afgeleverd door de Guineese overheid op 28/10/2021.

Overwegende dat eveneens ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke moeder een uittreksel betreffende de overschrijving van bovengenoemd vonnis in de registers van de burgerlijke stand werd voorgelegd, afgeleverd door de Guineese overheid op 26/11/2021.

Overwegende dat echter uit deze documenten blijkt dat de geboortedatum van A. B. D. (...) X is, terwijl F. B. B. (...) in haar asielverklaring d.d. 30/07/2018 naar eer en geweten verklaarde dat haar dochter "D. A. (...)" toen 17 jaar oud was, hetgeen zou betekenen dat ze nu, ten tijde van de huidige visumaanvraag, reeds 21 jaar oud zou zijn.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te kunnen worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat er sprake is van een erg opvallende tegenstrijdigheid in de leeftijd van de aanvraagster (i.e. tussen deze vermeld op de voorgelegde documenten en deze uit de asielverklaring).

Dat volgens de gegevens van het administratieve dossier de aanvraagster duidelijk meerderjarig is, waardoor zij zich niet meer kan beroepen op een gezinshereniging op basis van art 10 vreemdelingenwet. Echter volgens de huidige visumaanvraag zou de aanvraagster plots dezelfde leeftijd hebben als deze verklaard door de vermoedelijke moeder in haar asielverklaring d.d. 30/07/2018, hetzij minderjarig.

Overwegende dat door deze grove tegenstrijdigheid het duidelijk is dat er sprake is van manipulatie in de leeftijd van de aanvraagster met als enig doel alsnog in aanmerking te kunnen komen voor een gezinshereniging, wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd gelet op het frauduleuze karakter.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.”

2. Over de rechtspleging

Daargelaten de vraag of de moeder van verzoekende partij rechtsgeldig als wettelijk vertegenwoordigster van verzoekende partij kan optreden nu uit de bespreking lager blijkt dat niet is aangetoond dat verzoekende partij minderjarig is, dient alleszins gesteld dat voor zover de wettelijke vertegenwoordiging niet rechtsgeldig is, de verzoekende partij als meerderjarige de procedure in eigen naam voortzet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste (en enig) middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.1. Eerste middel

Schending van artikel 10, §1, 4° VW

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1.1. De thans bestreden beslissing stelt dat er sprake zou zijn van een frauduleuze handeling en meent dat artikel 10, §1, 4° VW in casu niet toelaat om een positieve beslissing te nemen.

Artikel 10, §1, 4° VW luidt als volgt:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. [4 Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :]

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

De thans bestreden beslissing gaat er aldus van uit dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar en geen aanspraak kan maken op de toepassing van artikel 10, §1, 4° VW.

II.1.2. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de twijfels van de verwerende partij, is de beslissing desalniettemin niet deugdelijk gemotiveerd.

Vooreerst maakt de thans bestreden beslissing geenszins duidelijk waarom voorrang gegeven wordt aan de verklaringen van de moeder van de verzoekende partij in haar kort onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 30 juli 2018.

Zo klopt het inderdaad dat de moeder van de verzoekende partij haar “17” jaar verklaarde op dat moment.

Cf. gehoor moeder bij DVZ dd. 30 juli 2018:

[...]

Er dient echter te worden opgemerkt dat de moeder in werkelijkheid haar geboortedatum en leeftijd niet wist en gegokt heeft. Dit gokken heeft zij dan nadien opgegeven (zie verklaring omtrent vader en broers en zussen).

Bovendien is de moeder analfabete, zie gehoor DVZ:

[...]

Zij kan niet lezen en schrijven en ook amper rekenen, laat staan data onthouden.

De moeder kende zelfs haar eigen geboortedatum niet, 01/01/1986 is uiteraard een schatting:

[...]

II.1.3. Tegenover de verklaringen van de moeder staan de neergelegde Guinese documenten:

- Haar paspoort;
- Een jugement supplétif tenant lieu d'acte de naissance ;
- Overschrijving van de jugement supplétif bij vonnis dd. 21 december 2021.

De verwerende partij legt niet uit waarom zij voorrang geeft aan de verklaring van de moeder en niet aan deze documenten.

Een paspoort is immers geen vodge papier, net zo min als gerechtelijke vonnissen. De verwerende partij zal wellicht evenmin betwisten dat gerechtelijke beslissingen in casu toch met enig basisrespect benaderd dienen te worden.

In de bestreden beslissing wordt ook geen gewag gemaakt van tekortkomingen aan de Guinese documenten zelf, noch wordt verwezen naar mogelijke corruptie door de Guinese autoriteiten (quod non in casu voor alle duidelijkheid).

Aldus is het onduidelijk waarom de verzoekende partij in casu de dupe dient te worden van een slordige verklaring die haar moeder 4 jaar geleden uit onwetendheid deed.

II.1.4. De thans bestreden beslissing maakt gewag van “manipulatie in de leeftijd van de verzoekende partij” en het “frauduleuze karakter” van de aanvraag.

Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij de verzoekende partij van fraude beschuldigt, iets wat men niet lichtzinnig mag doen.

Opvallend is immers dat de verwerende partij geen toepassing maakt van artikel 74/20 VW, wat men zou verwachten indien zij zich op fraude wenst te beroepen:

Art. 74/20. [§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Dit artikel maar kan worden ingeroepen als aan twee voorwaarden voldaan is:

- Een foutieve gedraging;
- Een intentie om te schaden.

Zie Raad van State (R.v.St. nr. 246 628 dd. 15 januari 2020):

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat heeft geleid tot artikel 74/20 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld:

“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 - Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.

Annekatrien Lenaerts, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. Lenaerts ‘*Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé beige*’, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Pari. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, 10)

Verder wordt in de memorie van toelichting bij de artikelsgewijze bespreking vermeld dat de desbetreffende artikelen van het ontwerp “passen in het kader van de invoeging in de wet van 15 december 1980 van een algemene bepaling inzake fraude”. (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001,34)

9. Uit het voorgaande blijkt dat voor de toepassing van artikel 74/20, § 1, van de vreemdelingenwet wel degelijk de intentie om te schaden is vereist.

Dit artikel werd voor alle duidelijkheid niet toegepast door de verwerende partij. In plaats daarvan maakt zij gratis gewag van “manipulatie” en “frauduleuze handelingen” vanwege de verzoekende partij, zonder dit degelijk te onderbouwen en niettegenstaande hiervoor een duidelijk wetsartikel met onderliggende voorwaarden bestaat.

Zij geeft voorrang aan de verklaring van de moeder, zonder uit te leggen waarom. De verzoekende partij is niet verantwoordelijk voor wat haar moeder over haar verklaard heeft.

Bovenstaand, niet toegepast wetsartikel, maakt nochtans duidelijk dat men niet zomaar op goed gevoel van fraude gewag kan maken.

II.1.5. Aldus kan worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is en hierdoor de materiële motiveringsverplichting juncto artikel 10, §1, 4° VW schendt. Deze geeft immers noch in feite, noch in rechte voldoende argumenten aan om de visumaanvraag zomaar te weigeren.

Twijfel is niet voldoende om aan een fundamenteel recht te tornen.

Het recht van de verzoekende partij om haar moeder te vervoegen zit immers niet enkel in artikel 10, §1, 4° VW vevat, doch vloeit tevens voort uit artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In casu betreft het een situatie eerste toelating Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten

ofte laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zo is het alvast duidelijk dat een gezinsleven in Guinée tussen moeder en dochter niet mogelijk is, gezien de moeder expliciet vluchteling verklaard werd door het CGVS.

De toepassing van artikel 8 EVRM is in casu natuurlijk afhankelijk van de zorgvuldige analyse die ook voorafgaandelijk dient gemaakt te worden omtrent de leeftijd van de verzoekende partij.

Zoals reeds opgemerkt getuigt de thans bestreden beslissing niet van een zorgvuldige feitengaring en besluitvorming, nog los van het feit dat de verwerende partij ook de verzoekende partij om extra bewijzen aangaande haar leeftijd had kunnen vragen. Aldus schendt zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en indirect ook artikel 8 EVRM."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, meer bepaald artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

(..)

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

3.5. Uit voormelde bepaling blijkt dat gezinshereniging mogelijk is voor kinderen van de te vervoegen vreemdeling die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt.

In casu stelt de verwerende partij evenwel vast dat blijkens de voorgelegde documenten het kind voor wie gezinshereniging wordt gevraagd geboren zou zijn op 23 augustus 2005 en aldus op het moment van de aanvraag zeventien jaar zou zijn, dit terwijl de referentiepersoon (de moeder van verzoekende partij) verklaarde op 30 juli 2018 dat het kind op dat moment zeventien jaar oud was, wat betekent dat het kind op het moment van de aanvraag reeds eenentwintig jaar zou zijn. Gelet op de grove tegenstrijdigheid oordeelt de verwerende partij dat *“er sprake is van manipulatie in de leeftijd van de aanvrager met als enig doel alsnog in aanmerking te kunnen komen voor een gezinshereniging”* en wordt het gevraagde visum geweigerd.

3.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat bij de visumaanvraag een *“jugement supplétif tenant lieu d’acte de naissance”*, afgeleverd door de Guinese overheid op 28 oktober 2021 werd voorgelegd. Tevens werd een uittreksel betreffende de overschrijving van voornoemd vonnis in de registers van de burgerlijke stand, afgeleverd door de Guinese overheid op 26 november 2021, voorgelegd. Deze stukken werden gelegaliseerd. De ambassade geeft blijkens het administratief dossier verder een negatief advies wat betreft de afgifte van het gevraagde visum, stellende dat *“(..) La transcription du jugement supplétif tenant lieu d’acte de naissance légalisé + jugement supplétif tenant lieu d’acte de naissance légalisé ne sont pas conformes : n’indiquent pas les noms prénoms dates de naissance et adresses des parents.”*

Aangezien een gelegaliseerde buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat verwerende partij, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verwerende partij is met andere woorden niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

3.7. Verzoekende partij heeft een *“jugement supplétif tenant lieu d’acte de naissance”* van 28 oktober 2021 alsook een uittreksel van 26 november 2021 betreffende de overschrijving van voornoemd vonnis in de registers van de burgerlijke stand neergelegd waarbij de erin opgenomen geboortedatum wezenlijk

verschilt van de verklaringen van de moeder inzake de leeftijd van verzoekende partij waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris gereede twijfels koestert betreffende de waarachtigheid van de inhoud van deze akte.

Inzake de bewijskracht van buitenlandse authentieke akten wordt in artikel 28, §2, van het WIPR het volgende gesteld:

“§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.”

In casu gaat de verwerende partij uit van het feit dat er sprake is van manipulatie gelet op een pertinente tegenstrijdigheid om de geboortedatum opgenomen in de neergelegde akte te weerleggen.

Artikel 28, §2, van het WIPR laat toe het (tegen)bewijs te leveren met alle bewijsmiddelen. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onwettigheid begaat door op basis van de vastgestelde grove tegenstrijdigheid de gegevens uit de authentieke akte in twijfel te trekken. Er dient wel te worden nagegaan of de vaststelling van manipulatie op ernstige en precieze aanwijzingen berust.

3.8. Verzoekende partij betwist niet dat haar moeder op 30 juli 2018 verklaarde dat verzoekende partij op dat moment zeventien jaar oud was. Zij stelt wel dat haar moeder haar geboortedatum en leeftijd niet wist en dus gegokt heeft alsook dat haar moeder analfabete is en ook gegokt heeft aangaande haar eigen geboortedatum, maar de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – aangezien de discrepantie tussen de verklaringen van de moeder en de in de akte opgenomen geboortedatum dermate groot is, met name een leeftijdsverschil van maar liefst vier jaar – de verwerende partij oordeelt dat er sprake is van manipulatie in de leeftijd. Waar nog aangenomen zou kunnen worden dat de moeder zich een aantal maanden of zelfs een jaar kan vergissen in de leeftijd van haar kind, kan het betoog van verzoekende partij niet overtuigen waar het gaat om een leeftijdsverschil van maar liefst vier jaar, dit alles nog temeer moeilijk kan ingezien worden hoe de moeder haar kind van dertien jaar zou inschatten als zeventienjarige, wat op de drempel van volwassenheid is en er toch kan aangenomen worden dat er een wezenlijk verschil is tussen een dertienjarige en een zeventienjarige. Dat de moeder zich dermate zou vergist hebben in de leeftijd van haar kind kan niet overtuigen, temeer zij de leeftijd van haar andere kind, D.M.M., wel correct wist weer te geven en verzoekende partij ook niet aantoonde dat haar moeder zich ook dermate zou vergist hebben over haar eigen (van de moeder dus) geboortedatum.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet zozeer dat de verwerende partij voorrang geeft aan de verklaringen van de moeder, maar er wel op wijst dat gelet op de grove discrepantie tussen de verklaringen van de moeder en hetgeen genoteerd werd in de akte er sprake is van manipulatie in de leeftijd van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont met haar betoog waar zij blijft hameren op de voorgelegde documenten niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de vaststellingen zoals gesteld in de bestreden beslissing te oordelen dat *“door deze grove tegenstrijdigheid het duidelijk is dat er sprake is van manipulatie in de leeftijd van de aanvrager met als enige doel in aanmerking te komen voor een gezinshereniging”* en bijgevolg het gevraagde visum te weigeren. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij haar om bijkomende documenten inzake haar leeftijd had kunnen vragen, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij is om haar aanvraag te staven met alle volgens haar nuttige elementen. Het komt in dat geval niet aan de verwerende partij toe nog bijkomende stukken te gaan vragen aan de verzoekende partij.

3.9. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, maakt zij gelet op de bespreking hoger niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen rechtsgronden en de feitelijke vaststellingen niet vermocht over te gaan tot de verwerping van de visumaanvraag.

3.10. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt werkelijk minderjarig te zijn. Er kan pas sprake zijn van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het gezins- en familieleven als vooreerst een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel

de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). *In casu* blijkt niet dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is van haar moeder. Nu verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM blijken.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER